

UZASADNIENIE

H. D. (1) został oskarżony o to, że:

w okresie od dnia 23 listopada 2012 roku do dnia 12 grudnia 2012 roku ze skutkiem w C. (woj. (...)) doprowadzenia do niekorzystnego rozporządzenia mieniem znacznej wartości przez A. K. (1) prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą Przedsiębiorstwo Wielobranżowe (...) A. K. (1) w kwocie łącznej 498.150,00 złotych przez H. D. (1) działającego w imieniu Przedsiębiorstwa Usługowo Produkcyjnego (...) Sp. z o.o. w M. poprzez wprowadzenie w błąd co do wywiązania się z umów na wykonanie robót elektrycznych, za które mimo wykonania powyższych umów nie otrzymał zapłaty, a wprowadzenie w błąd uzyskał na skutek zawarcia z A. K. (1) umów cesji wierzytelności na pokrycie wierzytelności przysługującej A. K. (1) przez (...) S.A. mimo, że H. D. (1) działając w imieniu w/w spółki zawarł z Bankiem (...) oraz Bankiem (...) umowy cesji, których realizacja uniemożliwiała realizację umów cesji zawartych z A. K. (1),

tj. o czyn z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 294 kk.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

A. K. (1) - właściciel Przedsiębiorstwa Wielobranżowego (...) współpracował z Przedsiębiorstwem Usługowo Produkcyjnym (...) reprezentowanym przez oskarżonego H. D. (1) od kilku lat. Współpraca układała się dobrze, choć zdarzały się opóźnienia w płatnościach po stronie (...).

W dniu 23.11.2012r. H. D. (1) reprezentujący (...) podpisał z A. K. (1) reprezentującym (...) umowę o roboty budowlane, której przedmiotem było wykonanie przez (...) robót elektrycznych w budynku pawilonu stacji paliw (...) nr (...) w M. za które (...) miał zapłacić kwotę 70.000 zł. W tym samym dniu została między stronami podpisana umowa cesji w celu zabezpieczenia w/w wierzytelności poprzez przelanie przez (...) na rzecz (...) wierzytelności w stosunku do spółki (...) S.A. w P. wynikającej z umowy o roboty budowlane zawartej pomiędzy tymi podmiotami w dniu 30.08.2012r. (...) zawiadomił(...) o zamiarze podzlecenia (...) przedmiotowych robót. O umowie cesji pomiędzy stronami (...) zawiadomił A. K. (1) w styczniu 2013r. W dniu 02.01.2013r. A. K. (1) wystawił (...) fakturę Vat nr (...) na kwotę 70.000 zł plus 26.100 zł podatku Vat z termin płatności do 01.02.2013r. W dniu 01.02.2013r. A. K. (1) wystawił (...) fakturę Vat nr (...) na kwotę 20.000 zł plus 4600 zł podatku Vat z termin płatności do 03.03.2013r. Z tytułu wykonania tych prac (...) zapłacił (...) kwotę 50.000 zł.

Dowód:

1. Wyjaśnienia oskarżonego H. D. (1), k. 124-127,
2. Zeznania świadka A. K. (1), k.154-155, 41-45 akt Ds. 720/14,
3. Zeznania świadka J. W., k. 377,
4. Umowa o roboty budowlane, k. 13-15 akt Ds. 720/14,
5. Umowa cesji, k. 17 akt Ds. 720/14,
6. Pismo, k.16 akt Ds. 720/14,
7. Umowa o roboty budowlane z (...) z dnia 30.08.2012r., k. 317-338,
8. Pismo z (...), k. 350.
9. Faktury, k. 18 ,21 akt Ds.720/14,

W dniu 06.12.2012r. H. D. (1) reprezentujący (...) podpisał z A. K. (1) reprezentującym (...) umowę o roboty budowlane , której przedmiotem było wykonanie przez (...) robót elektrycznych w budynku pawilonu i myjni stacji paliw (...) nr (...) w N. za które (...) miał zapłacić kwotę 220.000 zł. W tym samym dniu została między stronami podpisana umowa cesji w celu zabezpieczenia w/w wierzytelności poprzez przelanie przez (...) na rzecz (...) wierzytelności w stosunku do spółki (...) S.A. w P. wynikającej z umowy o roboty budowlane zawartej pomiędzy tymi podmiotami w dniu 25.10.2012r. (...) zawiadomił (...) o zamiarze podzlecenia (...) przedmiotowych robót. O umowie cesji pomiędzy stronami (...) zawiadomił A. K. (1) w styczniu 2013r. W dniu 01.02.2013r. A. K. (1) wystawił (...) fakturę Vat nr (...) na kwotę 136.000 zł plus 31.280 zł podatku Vat z termin płatności do 03.03.2013r. W dniu 04.03.2013r. A. K. (1) wystawił (...) fakturę Vat nr (...) na kwotę 64.000 zł plus 14720 zł podatku Vat z termin płatności do 03.04.2013r. W dniu 25.03.2013r. A. K. (1) wystawił (...) fakturę Vat nr (...) na kwotę 20.000 zł plus 4600 zł podatku Vat z termin płatności do 24.04.2013r.

Dowód:

1. Wyjaśnienia oskarżonego H. D. (1), k. 124-127,
2. Zeznania świadka A. K. (1), k. 41-45 akt Ds. 720/14, 154-155,
3. Zeznania świadka J. W., k. 377,
4. Umowa o roboty budowlane, k. 23-25 akt Ds. 720/14,
5. Umowa cesji, k. 27 akt Ds. 720/14,
6. Pismo, k. 26 akt Ds. 720/14,
7. Umowa o roboty budowlane z (...) z dnia 25.10.2012r., k. 293-306,
8. Pismo z (...), k. 350.
9. Faktury, k. 28,30, 32,65 akt Ds.720/14,

W dniu 12.12.2012r. H. D. (1) reprezentującym (...) podpisał z A. K. (1) reprezentującym (...) umowę o roboty budowlane , której przedmiotem było wykonanie przez (...) robót elektrycznych na stacji paliw (...) nr (...) w P. za które (...) miał zapłacić kwotę 115.000 zł. W dniu 16.12.2012r. została między stronami podpisana umowa cesji w celu zabezpieczenia w/w wierzytelności poprzez przelanie przez (...) na rzecz (...) wierzytelności w stosunku do spółki (...) S.A. w P. wynikającej z umowy o roboty budowlane zawartej pomiędzy tymi podmiotami w dniu 14.12.2012r. Z tytułu tej umowy A. K. otrzymał od (...) kwotę 115.000 zł.

Dowód:

1. Wyjaśnienia oskarżonego H. D. (1), k. 124-127,
2. Zeznania świadka A. K. (1), k. 41-45 akt Ds. 720/14,154-155,
3. Zeznania świadka M. Z., k. 376,
4. Umowa o roboty budowlane, k. 12-13,
5. Umowa cesji, k. 15,

W dniu 05.11.2012r. Nadzwyczajne Zgromadzenie Wspólników (...) sp.z o.o podjęło uchwałę w sprawie zaciągnięcia kredytu obrotowego w Banku (...) w wysokości 2.300.000 zł. W dniu 08.11.2012r. został złożony w w/w banku wniosek kredytowy. Na czas składania wniosku spółka miała zobowiązania kredytowe, pożyczkowe i tytułu umów

leasingu, raty był na bieżąco regulowane. Na dzień 30.09.2012r. (...) wykonywał prace budowlane na rzecz różnych podmiotów, prace były w różnym stopniu zaawansowania, wartość oczekiwanych w bliskim terminie należności to kwota 3.988.582,17 zł. Z tytułu dostaw i usług (...) miał w tym czasie wierzytelności w kwocie 2.098.085,90 zł i zobowiązania w kwocie 1.568.794,43 zł.

Dowód:

1. Dokument uchwały, k. 166,
2. Wniosek o przyznanie kredytu, k. 409-412,
3. Dokumenty, k. 167-195,
4. Informacje, k. 196-197,199-200,

W dniu 26 listopada 2012r. (...) zawarło z Bankiem (...) i z Bankiem (...) umowę o kredyt obrotowy konsorcjalny nr 001/12/123 na podstawie której został udzielony kredytobiorcy kredyt obrotowy w kwocie 2.300.000 zł. Zabezpieczeniem spłaty w/w kredytu była m.in. cesja wierzytelności przysługujących kredytobiorcy od (...) S.A. z tytułu umowy o roboty budowlane z dnia 30.08.2012r. co wynikało z umowy o przelew wierzytelności zawartej pomiędzy (...) a bankami. W tym samym dniu banki zawiadomiły (...) o podpisanej umowie przelewu wierzytelności a w dniu 04.12.2012r.(...) potwierdził istnienie przedmiotowej wierzytelności.

Dowód:

1. Wyjaśnienia oskarżonego H. D. (1), k. 124-127,
2. Zeznania świadka A. G., k. 379-380,
3. Zeznania świadka M. S., k. 380,
4. Umowa o kredyt, k. 413-415,
5. Umowa o przelew wierzytelności, k. 129 akt Ds. 720/12,
6. Dokumenty, k. 131-132.

W miesiącu wrześniu 2012r. Przedsiębiorstwo Usługowo Produkcyjne (...) sp. z o.o. w M. miało wierzytelności w łącznej kwocie 9.686.110,37 zł, które były wymagalne i przeterminowane, w niektórych przypadkach dochodzone na drodze sądowej.

Dowód:

1. Wykaz należności, k. 74-75 akt Ds.720/14,
2. Zeznania świadka K. W., k. 378-379,

Na przełomie roku 2012/2013r. Przedsiębiorstwo Usługowo Produkcyjne (...) sp. z o.o. w M. odnotowywało zarówno wpływy jak i wydatki, widoczne w historii rachunku bankowego w Banku (...). Saldo końcowe z dnia 31.12.2012r. wynosiło 16.292,61 zł a z dnia 31.01.2013r. – 13027,25 zł.

Dowód:

1. Wyciąg z rachunku bankowego, k. 109-128 akt Ds. 720/14

W 2012 r. (...) prowadziła szereg prac budowlanych m.in. dla (...) S.A., (...) sp. z o.o, (...) sp. z o.o. , (...) Sp. z o.o., Należności na rzecz (...) nie były regulowane na bieżąco, zwłaszcza po złożeniu wniosku o upadłość co ma

odzwierciedlenie w procesach gospodarczych wytoczonych przez (...) czy później przez nadzorcę sądowego, syndyka K. W..

Postanowieniem z dnia 10 lipca 2013r. Sąd Rejonowy w Gorzowie Wlkp. ogłosił upadłość Przedsiębiorstwa Usługowo Produkcyjnego (...) sp. z o.o. w M. z możliwością zawarcia układu.

Postanowieniem z dnia 09 grudnia 2014r. Sąd Rejonowy w Gorzowie Wlkp. zmienił postanowienie Sądu Rejonowego w Gorzowie Wlkp. z dnia 09 grudnia 2014r. o ogłoszeniu upadłości dłużnika (...) z możliwością zawarcia układu na postanowienie o ogłoszenie upadłości obejmującą likwidację majątku tego dłużnika.

Dowód:

1. Dokumenty, k. 201-235, 236- 293, 382-398,
2. Umowa z (...) sp. z o.o. , k. 236-244,
3. Postanowienie, k. 11,
4. Postanowienie, k. 365 ,
5. Zeznania świadka K. W., k. 378-379,
6. Dokumenty , k. 422-481,504-551,586-677.

Sąd zważył, co następuje:

Artykuł 286 kk ustanawia odpowiedzialność karną za przestępstwo oszustwa. Polega ono na doprowadzeniu innej osoby do niekorzystnego rozporządzenia mieniem własnym lub cudzym przez wprowadzenie w błąd, wyzyskanie błędu lub niezdolności należytego pojmowania przedsiębranego działania. Celem działania sprawcy jest dążenie do osiągnięcia korzyści majątkowej. Przedmiotem ochrony art. 286 k.k. jest mienie . Istota zabronionego zachowania przy oszustwie polega na doprowadzeniu innej osoby do niekorzystnego rozporządzenia własnym lub cudzym mieniem. Celem działania sprawcy jest osiągnięcie korzyści majątkowej. Sprawca, popełniając przestępstwo, może posłużyć się trzema alternatywnie wskazanymi w przepisie metodami: wprowadzeniem w błąd, wyzyskaniem błędu lub niezdolności do należytego pojmowania przedsiębranego działania. Wprowadzenie w błąd polega na tym, że sprawca swoimi podstępными zabiegami doprowadza inną osobę do mylnego wyobrażenia o rzeczywistym stanie rzeczy. Środkiem użytym do wprowadzenia w błąd może być słowo, pismo, fałszywe narzędzie i urządzenie. Do przypisania oszustwa nie jest potrzebne użycie szczególnego podstępu, lecz wystarczy każde działanie mogące wprowadzić poszkodowanego w błąd. Wprowadzenie w błąd musi dotyczyć tzw. istotnych okoliczności, które mogą mieć wpływ na podjęcie przez oszukiwaną osobę decyzji rozporządzenia mieniem. Działanie oszusta musi się więc odnosić do okoliczności powodującej, że rozporządzenie mieniem ma charakter niekorzystny. Wyzyskanie błędu tym różni się od wprowadzenia w błąd, że przy wyzyskaniu błędu oszukany ma fałszywe wyobrażenie o rzeczywistości bez udziału w tym sprawcy, który istniejący już błąd oszukanego wykorzystuje. Innymi słowy, wykorzystanie błędu polega na wykorzystaniu przez sprawcę już istniejących, niezgodnych z rzeczywistością opinii lub wyobrażeń osoby pokrzywdzonej . Kolejną formą przestępnego działania sprawcy jest wyzyskanie niezdolności do należytego pojmowania przedsiębranego działania polegające na wykorzystaniu sytuacji, gdy ofiara z jakichkolwiek względów nie ma należytego rozeznania co do transakcji, jaką podejmuje. Niezdolność osoby rozporządzającej mieniem do należytego pojmowania przedsiębranego działania może wynikać z braku odpowiedniego rozwoju psychicznego, niedostatecznej socjalizacji, młodego wieku, upośledzenia umysłowego – zarówno takiego, które wyłącza zdolność rozpoznania znaczenia czynu lub pokierowania swym postępowaniem, jak i prowadzącego jedynie do ograniczenia tej zdolności. Niezdolność może stanowić następstwo nadużywania alkoholu, środków odurzających, narkotyków. Może ona mieć charakter przemijający albo stały. Oszustwo jest przestępstwem materialnym. Skutkiem jest niekorzystne rozporządzenie mieniem przez pokrzywdzonego. Niekorzystne rozporządzenie mieniem jako znamię przestępstwa oszustwa oznacza pogorszenie przy transakcjach sytuacji majątkowej rozporządzającego. Jest ono szersze od

pojęć „szkoda” i „strata”. Niekorzystność nie oznacza niepowetowania szkody. Nie wyklucza niekorzystności rozporządzenia okoliczność, że szkoda może być naprawiona, a w szczególności, że pokrzywdzonemu przysługuje roszczenie cywilne. Wywiązanie się z zobowiązania w części oznacza także niekorzystność rozporządzenia mieniem, a w skrajnych przypadkach nawet spełnienie świadczenia wzajemnego w całości (np. pokrzywdzony otrzymuje całe świadczenie, ale ze zwłoką; gdyby je otrzymał w ustalonym terminie, mógłby przeprowadzić inną zyskowną dla niego transakcję lub zapłacić w terminie za zobowiązania, dysponując właśnie środkami, co do których sądził, że otrzyma je w terminie określonym w oszukańczej transakcji). Ustawowe znamię stanowiące skutek przestępstwa oszustwa, określonego w art. 286 § 1 k.k., zostaje wypełnione wtedy, gdy sprawca, działając w sposób opisany w tym przepisie, doprowadza inną osobę do rozporządzenia mieniem, które jest niekorzystne z punktu widzenia interesów tej osoby lub innej osoby pokrzywdzonej.

Przedmiotem wykonawczym przestępstwa oszustwa jest mienie. Pojęcie „mienie”, zawarte w treści art. 286 § 1 k.k., oznacza całokształt sytuacji majątkowej obejmującej wszelkie prawa, zarówno rzeczowe, jak i obligacyjne, niekorzystne zaś nim rozporządzenie może nastąpić zarówno przez rzeczywisty uszczerbek, jak i przez utratę należnych korzyści (zob. postanowienie SN z dnia 15 czerwca 2007 r., I KZP 13/07, OSNKW 2007, nr 7–8, poz. 56).

Sprawcą przestępstwa określonego w art. 286 k.k. może być każdy. Jest to przestępstwo powszechne. Strona podmiotowa przestępstwa oszustwa polega na umyślności. Działanie sprawcy motywowane jest osiągnięciem celu w postaci korzyści majątkowej. Wymagana jest więc szczególna postać zamiaru bezpośredniego kierunkowego (*dolus directus coloratus*). Trafnie orzekł Sąd Najwyższy, że: „określone w art. 286 k.k. przestępstwo oszustwa jest przestępstwem umyślnym, zaliczanym do tzw. celowościowej odmiany przestępstw kierunkowych. Powyższe ujęcie znamion strony podmiotowej wyklucza możliwość popełnienia oszustwa z zamiarem ewentualnym. Zamiar bezpośredni winien obejmować zarówno cel, jak i sposób działania zmierzający do zrealizowania tego celu. Przypisując sprawcy popełnienie przestępstwa określonego w art. 286 § 1 k.k., należy wykazać, że obejmował on swoją świadomością i zamiarem bezpośrednim (kierunkowym) nie tylko to, że wprowadza w błąd inną osobę (względnie wyzyskuje błąd), ale także i to, że doprowadza ją w ten sposób do niekorzystnego rozporządzania mieniem i jednocześnie chce wypełnienia tych znamion” (wyrok SN z dnia 4 czerwca 2010 r., WA 16/09, Prok. i Pr.-wkł. 2009, Nr 11–12, poz. 8, por. także wyrok SN z dnia 11 lutego 2009 r., III KK 245/08, Prok. i Pr.-wkł. 2009, nr 6, poz. 15). Wymóg kierunkowego działania sprawcy czynu z art. 286 § 1 k.k. podkreślił Sąd Najwyższy, wyrażając pogląd, że przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. jako charakteryzujące się celem w postaci osiągnięcia korzyści majątkowej należy do tzw. przestępstw kierunkowych i może być popełnione tylko z zamiarem bezpośrednim (vide kom. Do art. 286 kk – M. Szwarczyk).

Oszustwo jest zatem przestępstwem trudnym do udowodnienia, ze względu na konieczność wykazania zamiaru bezpośredniego kierunkowego, tak co do celu działania, jak i używanych środków (wyr. SN z 22.11.1973r.). Do przypisania oszustwa konieczne jest ustalenie, że występując o udzielenie płatnego świadczenia czy też, w przedmiotowym wypadku, podpisując umowę cywilnoprawną, sprawca działał z zamiarem niewywiązania się z umowy poprzez niezapłacenie za wykonanie prac objętych przedmiotowymi umowami. Należy zważyć, że sam fakt zadłużenia nie może decydować o zamiarze wyłudzenia a dopiero powiązanie różnych okoliczności związanych z zawieraniem umowami może pozwolić na wyprowadzenie wniosków o zamiarze oskarżonego (wyr. SN z 8.05.1997r.).

Ustalając zamiar oskarżonego H. D. (1) popełnienia oszustwa przy zawieraniu umów z A. K. (1) należy brać pod uwagę wszystkie okoliczności, na podstawie których można wyprowadzić wnioski dotyczące realności wypełnienia obietnic złożonych przez H. D. osobie rozporządzającej mieniem – A. K., w szczególności jego możliwości finansowe, skalę przyjętych zobowiązań, zachowanie H. D. po zawarciu umów, jego stosunek do rozporządzającego mieniem w związku z upływem terminów płatności. Opierając się na takiej ocenie okoliczności przyczyn niewywiązania się z umów, można wysnuć wnioski, czy zaistniało oszustwo czy też niekaralne niedotrzymanie ich warunków o charakterze cywilnoprawnym. Podstawowym kryterium rozgraniczenia oszustwa od niewywiązania się z zobowiązania o charakterze cywilnoprawnym jest wykazanie, że w chwili zawierania umów H. D. (1) działał w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, to jest dążył do uzyskania świadczenia poprzez wprowadzenie w błąd lub wyzyskanie błędu co do okoliczności mających znaczenie dla zawarcia umów, mając świadomość, że gdyby A. K. (1) znał rzeczywisty stan, nie zawarłby umów lub nie zawarłby ich na tych warunkach, na jakich zostały zawarte. Zdaniem Sądu

zebrane w przedmiotowej sprawie dowody obalają w sposób jednoznaczny twierdzenia oskarżyciela subsydiarnego o oszukańczym zamiarze działania H. D. (1) reprezentującego Przedsiębiorstwo Usługowo Produkcyjne (...), przy zawieraniu umów z A. K. (1) reprezentującym firmę (...). Oceniając zamiar i intencje H. D. (1) zawierającego przedmiotowe umowy należy zważyć na fakt w jakich okolicznościach były one zawarte i w jakiej kondycji finansowej było w tamtym czasie (...). Ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego jednoznacznie wynika, że w 2012 roku (...) realizował szereg prac budowlanych na rzecz wielu inwestorów. Obroty przedsiębiorstwa były znaczne, mimo szeregu zobowiązań (...) miało znaczne wierzytelności, część z nich było wymagalnych, niektóre miały długie terminy płatności. Z wyciągu rachunku bankowego (...) wynika, że sytuacja finansowa podmiotu była stabilna. Także z dokumentów przedłożonych do banków w związku ze złożonym wnioskiem kredytowym nie wynika by (...) miał kłopoty z płatnościami, by było jakiegokolwiek podejrzenie i ryzyko załamania stabilności finansowej przedsiębiorstwa. Należy zważyć, że banki udzielając (...) kredytu w kwocie 2.300.000 zł nie miały wątpliwości i obaw, że kredyt ten nie będzie spłacany. Stan finansowy Przedsiębiorstwa ma istotne znaczenie dla oceny zamiaru i intencji oskarżonego w momencie podpisywania umów z oskarżycielem subsydiarnym. H. D. (1), zarządzający wówczas (...) i podejmujący decyzje gospodarcze i finansowe ocenił, realizując prace budowlane dla (...), że może podzlecić część prac firmie oskarżyciela bez ryzyka braku środków na zapłatę za wykonane prace. Oskarżony współpracował z oskarżycielem już nie pierwszy raz, obaj znali zasady współpracy i wykonania prac budowlanych dla dużych inwestorów, mieli świadomość całego procesu inwestycyjnego, znali także realia takiej współpracy w zakresie m.in. długich terminów płatności po odbiorze prac. W ocenie Sądu dokument zawarty na k. 34 akt Ds. 720/14 nie może świadczyć w sposób bezpośredni lub pośredni o istnieniu bezpośredniego, kierunkowego zamiaru oszustwa u oskarżonego. Fakt, że (...) odmówił wypłaty przedsiębiorstwu oskarżyciela jakichkolwiek kwot z tytułu umów zawartych w dniach 30.08.2012r. i 25.10.2012r. z uwagi na fakt zawarcia umowy o przelew tych wierzytelności z bankami świadczy jedynie o tym, że w dacie tego pisma, w marcu 2013r., gdy (...) zaczął mieć trudności finansowe i nie realizował części zobowiązań nie było możliwości przelewu przedmiotowych wierzytelności z uwagi na nabycie do nich praw przez banki. W tym miejscu należy zważyć na okoliczność rozporządzenia przez H. D. wierzytelnościami przysługującymi od (...) z tytułu umów z dni 30.08.2012r. i 25.10.2012r. w drodze cesji zarówno na rzecz banków jak i A. K.. Bez wątplenia oskarżony podejmując rozmowy z bankami dotyczące udzielenia mu kredytu w kwocie 2.300.000 zł i sposobów zabezpieczenia tych kredytów miał świadomość tego, że jednym z zabezpieczeń będzie cesja wierzytelności przysługujących mu wobec (...). Okoliczność, że umowa o przelew wierzytelności z bankami została zawarta parę dni po zawarciu pierwszej przedmiotowej umowy z oskarżycielem subsydiarnym i umowy cesji tej samej wierzytelności świadczy bez wątplenia o tym, że oskarżonemu proponującemu takie, skąd inąd rzetelne zabezpieczenia obu podmiotom zależało zarówno na uzyskaniu kredytu jak i na współpracy z oskarżycielem. Oba zobowiązania były istotne dla oskarżonego w tamtym czasie. Być może zachował się nie do końca rzetelnie, jednak w swoich wyjaśnieniach wskazał, że podpisując cesję z bankiem miał na uwadze cesję podpisaną z oskarżycielem a w tamtym czasie nic nie wskazywało na to, że jego przedsiębiorstwo popadnie w kłopoty. Te wyjaśnienia, w ocenie Sądu, polegają na prawdzie gdyż znajdują odzwierciedlenie w dokumentach finansowych przedsiębiorstwa obrazujących jego stabilność finansową w tamtym okresie. Oceniając to zachowanie oskarżonego można by ewentualnie się zastanowić czy nie mamy tu do czynienia z postacią winy w zamiarze ewentualnym ale ponieważ do bytu przestępstwa z art. 286 kk jest konieczne wykazanie istnienia zamiaru bezpośredniego kierunkowego dalsze rozważania w tym kierunku są niezasadne. Zważyć należy także na różnicę w kwotach będących przedmiotem zabezpieczenia w umowach cesji zawartych pomiędzy oskarżonym a A. K. (1) a umowach zawartych przez oskarżonego z bankiem spółdzielczym. Oczywistym jest, co wynika wprost z dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy, że suma zobowiązań (...), (...) i innych dłużników wobec H. D. (1) zaspokajałaby w całości, w sytuacji ich realizacji, i wierzytelności A. K. (1) i banków. Ustalając intencje i badając istnienie zamiaru oszustwa u oskarżonego Sąd przesłuchał także w charakterze świadka syndyka (wcześniej nadzorcę) przedsiębiorstwa (...) pana K. W. i dopuścił dowód z dokumentów – sprawozdań, analiz i innych – sporządzanych przez niego w postępowaniu upadłościowym (...). Na podstawie tych dowodów Sąd ustalił, oprócz sytuacji finansowej przedsiębiorstwa w poszczególnych latach, zakres i charakter procesów inwestycyjnych w jakich firma oskarżonego uczestniczyła, przyczyny bezpośrednie i pośrednie ogłoszenia upadłości, ostatecznie z likwidacją majątku przedsiębiorstwa, oraz postawy poszczególnych inwestorów i kontrahentów w sytuacji zaistniałych

problemów przedsiębiorstwa z utratą płynności finansowej włącznie. Ustalenia te utwierdziły Sąd w przekonaniu braku oszukańczego zamiaru u oskarżonego w przedmiotowej relacji biznesowej z A. K. (1).

Powyższe ustalenia i okoliczności wskazują, zdaniem Sądu, że nieuregulowanie części zobowiązań oskarżonego względem firmy A. K. nie było efektem oszukańczego zamiaru H. D. (1), a wynikało wprost z obiektywnych okoliczności faktycznych i finansowych, w znacznym zakresie niezależnych od oskarżonego, a mających charakter cywilnoprawny niewywiązania się ze zobowiązania. Kłopoty z bieżącym regulowaniem płatności przez H. D. (1) prowadzącego firmę (...) wynikały bezpośrednio z procesów gospodarczych i postawy jego dłużników, a te doprowadziły w konsekwencji do ogłoszenia upadłości jego firmy, czego H. D. (1) nie był w stanie przewidzieć w chwili zawierania umów z A. K. (1). W czasie zawierania umów z firmą (...), sytuacja podmiotu (...) była na tyle stabilna, wiarytelności objęte umowami cesji na tyle znaczne, a przepływ środków na kontach bankowych regularny, że w zachowaniu H. D. (1) nie sposób dopatrzeć się jakichkolwiek znamion czy to w postaci wprowadzenia w błąd A. K. (1), czy to wyzyskania jego błędu, czy też niezdolności do należytego pojmowania przedsiębranego działania. W świetle zebranych dowodów, bezsporny jest, zdaniem Sądu, brak znamion czynu zabronionego - zamiaru bezpośredniego kierunkowego po stronie oskarżonego H. D. (1) wprowadzenia w błąd A. K. (1) co do rzeczywistego zamiaru wywiązania się z zawartych umów o roboty budowlane i doprowadzenia go do niekorzystnego rozporządzenia mieniem.